

Ez az emlékezés tette lehetővé a tanítványoknak, hogy újra lássák Jézust, beszélgessenek vele, hallják szavát. Ez a látomás is arra szolgált, hogy megnyugtassa őket, hogy hitben megerősödjenek. A látomás vége azonban ismét megzavarja őket: látják Jézust felemelkedni a magasba, oda ahova ők képtelenek követni a Mestert. Újra félelem és kétségbeesés vesz erőt rajtuk. E kétségbeesés tetőfokán jelenik meg és szól hozzájuk a „két férfi”: „Miért álltok itt?” Ne a menybe emelkedő, szemetek elől eltűnő Jézusra nézzetek, hanem arra, aki lelketekben van, bennetek él!

Ez az igazi Jézus. Az, amit ti most láttok, az a képzelet játéka, csupán álom, amely mint délibáb gyorsan tovatűnik a keserű ébredéssel. Mi marad akkor? Ki marad veletek? Csak a bennetek élő Jézus lehet igazán a tiétek. Őt hallgassátok, hisz azzal biztat, hogy „. . . én veletek vagyok a világ végezetéig.” Ez az! Ez kell a csüggedő léleknek. Ő arra hívott el titeket, hogy bizonyágtevői legyetek az Ő evangéliumának, s hirdessétek tanításait szerte e világon.

Miért álltok itt? Megdöbrent, megráz a kérdés minket is, mert annyira emberi, hozzánk közel álló a tanítványok magatartása. Sokszor állunk meg mi is álmaink, reményeink romján kétségbeesve, ég felé emelt tekintettel, tehetetlenül, különösen akkor, ha szeretteink koporsója felett, sírhantja mellett kell megállanunk. S milyen jó, ha jön a kérdés: Kit kerestek, mit vártok ég felé néző tekintettel? A kérdésben vigasztalás és bátorítás is van egyben. Azt, akit eltakart a felhő, a sírhant, testi szemeitekkel többé nem látjátok, de annál inkább látnotok kell őt a lélek látásával, mert ott kell lennie a lelketek mélyén, kitérőn tehetetlenül, mint fájó, de egyre szépülő emlék. Örökre megmarad az, aki bennünk él! Ámen.

„ELHAGYTAM A GYERMEKI DOLGOKAT”

1 Kor 13, 11

Mindig szerettem a virágot, ma is szeretem. Nem kimondottan azért, hogy eleget tegyek a népi bölcsességben megfogalmazott „követelménynek”, miszerint: „Aki a virágot szereti, rossz ember nem lehet”, - hanem egyszerűen azért, mert szépek, mert életemhez tartoznak, mert szépítik környezetemet, a világot.

Ebben az ember - virág kapcsolatban az a szép, hogy egymásra vagyunk utalva, létünk, „jólétünk” egymástól függ. Öntözöm, gondozom őket, s ezért hálásan rám „mosolyognak”, szépségükkel megajándékoznak. Ez is hozzájárul ahhoz, hogy elviselhetőbb legyen számomra ez a sokszor bosszúságot, hálátlanságot termő lelkeszi szolgálat.

Valahányszor gyermekek társaságában vagyok, vallásórán, vagy más alkalmakkor, szintén ezt a csodálatos szépséget látom magam körül, mint amivel a virágok ajándékoznak meg. Olyan a gyermeki lélek is, mint egy gyönyörű virág. Isten ránk bízta őket, ránk vannak utalva, létük tőlünk függ, szükségük van a mi gondoskodásunkra. Ugyanúgy kell gondozni őket, ápolni, öntözni, gyomlálni, védeni, mint a virágokat.

A másik hasonlóság, hogy a gyermekek is hálásak, amíg gyermekek. Tudják, amit tudniuk kell, s gyermeki lelkük tisztaságával nyilatkoznak meg érzésben, gondolatban és cselekedetben egyaránt.

Sajnos mindez csak addig tart, amíg „gyermek a gyermek”. Az élet rendje szerint felnőtté lesz egy olyan folyamat után, amit nevelésnek nevezünk. Ez alatt szerzi meg a gyermek azt a bölcsességet, élettapasztalatot, tudást, ismeretet, de mindenekfelett hitet, amire szüksége van felnőttként. Sajnos a legtöbb esetben ez a folyamat oda vezet, hogy az ember „elhagyja a gyermeki dolgokat”, fokozatosan kihullanak életéből, vagy éppen szándékosan hagyja el azokat.

Mik is ezek a gyermeki dolgok? Már érintettem a kérdést. Most hadd mondjam el bővebben is. Először is a *valakihez, valahová való tartozás tudata*. Egyszerűen azt mondanám: biztonságérzet. Addig, amíg van édesapánk és édesanyánk, még felnőtt emberként is ezt érezzük. Hány felnőtt ifjú szorul ma is a szülői hajlék adta biztonságra. Milyen jó, hogyha van ilyen.

Az *őszinteség és nyíltság* a másik alap jellemzője a gyermeki léleknek. Mondjuk is: olyan tiszta a lelke, mint a frissen hullott hó, vagy a tavaszi harmat cseppje. Erről „árulkodik” a tekintete is, ha bele nézel ártatlan szemébe. Ilyen a gyermek. S mi felnőttek milyen könnyelműen, szinte felelőtlenül viszonyulunk ehhez a gyermekhez, sokszor valósággal terhünkre van, zavarba hoz ez a nyíltság és őszinteség.

Van a gyermeki léleknek egy harmadik, talán mindeneknél többet érő tulajdonsága: *fejlődőképes*. Szüntelenül többé lesz azáltal, amit a szülők, nevelők hozzáadnak felnövő életéhez. Így lesz lassan a gyermekből ifjú, majd felnőtt.

Kis túlzással azt is mondhatnám, hogy tudatosan „öljük meg” a gyermekben a gyermeki dolgokat, valósággal megfojtjuk benne, ami igazi érték. Rájuk is pirítunk sokszor: Nagy vagy már, felnőtt, illendő lenne ennek megfelelően viselkedned! S milyen érdekes, hogy a legtöbbször éppen ezzel „vágunk vissza”: Nagy vagyok már, felnőtt, jogom van a saját életemhez és a felnőttnek kijáró szabadsághoz.

Nincs is ezzel semmi baj, ez így van rendjén. Hát akkor mi a gond?

Egyszerűen ennyi: milyen jó volna úgy felnőtté lenni, hogy az ember ne hagyja el a gyermeki dolgokat. Erre meg is van a lehetőség: Isten atyaságában teljesezhet ki igazán az ember élete, úgy, hogy „örök gyermek” marad. Gondoljunk csak Jézusra: „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, nem mentek be a mennyek országába.” (Mt 18, 3)

A baj tehát az, hogy elhagyjuk a gyermeki dolgokat, felnőttévé, tökéletesekké leszünk, legalábbis azt hisszük magunkról, hogy azok vagyunk. Rajtunk már nem alakíthat senki, befejezett alkotásként állunk, „önnön szoborunkká meredten”, ahogy azt Székely János költő megfogalmazta Férfikor című versében.

Ma gyermeknap van. Újra a gyermekekre figyelünk. Hogy miért csak ilyen rendkívüli alkalmakkor? - erre hadd ne válaszoljak most, csak annyit je-

gyezzek meg, hogy nincs időnk a „gyermeki dolgokra” figyelni, annyira elfoglalnak felnőtt gondjaink.

Megdöbbsentő adatokat tárnak fel az UNICEF adatai. Világszerte 600 millió gyermek él a létminimum alatt. Sajnos a mi társadalmunkban is egyre több az éhezők, hajléktalanok, nincstelen éhezők száma, s köztük nagyon sok a kiskorú gyermek. Mit tettünk, tehetünk értük, azonkívül, hogy felnőtté válásukat várjuk, remélve, hogy így mentesülünk az értük vállalt felelősség súlya alól?

Ilyen alkalmakkor ajándékkal kedveskedünk, különbnél-különb játékokkal lepjük meg őket, legalábbis azok, akik ezt megengedhetik maguknak. Én azt hiszem, hogy ebben sincs semmi kivetnivaló. Talán annyi a baj, hogy a játék mellé nem adunk valamit a léleknek is. A léleknek nem „lélektelen” játékokra, hanem imádságra, hitre, szeretetre van szüksége, mert a XX. század legnagyobb betegsége a lelki sorvadás. Túl anyagiassak vagyunk. Miközben arra törekszünk, hogy gyermekeinknek mindent megadjunk, talán azt is, amit nekünk nélkülözniünk kellett, közben elfeledkezünk az igazi értékekről: közösségi tudat, anyanyelv, őseink öröksége. Nevelhetünk polihisztorokat, „mindenre felkészült” felnőtteket, de ha elhanyagoljuk a lelket, félő, hogy lélektelen robotembereket nevelünk. Sajnos a mai tudomány állása még nem teszi lehetővé a „lélekátültetést.” Sérült lelkeket gyógyítani lehet, de kicserélni nem. Ha nem vigyázunk a lélekre, megsemmisül, s vele együtt az egyén és közösség egyaránt.

Igyekezzünk tehát úgy nevelni gyermekeinket, hogy felnőttként is megmaradjanak lelkükben a „gyermeki dolgok”. Így igazán Isten gyermeke az ember. Ámen.

SIMÉN DOMOKOS

ÖNVIZSGÁLAT–MEGMÉRETTETÉS*

Mt 19, 16–17;20–22

„És íme, hozzá jövén az ember, monda neki: Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek? Ő pedig monda neki: Miért mondassz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat...Mondá neki az ifjú: mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem? Monda neki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben, és jer és kövess engem. Az ifjú pedig e beszédet hallván, elment megszorodva, mert sok jószága volt.”

K.T, hallgatóim. Igaz az, hogy természetünktől függően mindnyájan szoktunk, vagy szeretünk tükörbe nézni. Vizsgáljuk magunkat, a tükörképün-

* Elhangzott a bukaresti rádió magyar adásában (1999)